

ORSZÁGOS RENDŐRFŐKAPITÁNY

1139 Budapest, Teve u. 4-6.
1903 Budapest, Pf.: 314/15.
Tel: (06-1) 443-5573 Fax: (06-1) 443-5733
BM: 33-104, 33-140 BM Fax: 33-133
E-mail: orfkvezeto@orfk.police.hu

Szám: 29000/105/677/ /2011. RP.

Tárgy: alapvető jogot sértő
rendőri intézkedés elleni
panasz elbírálása

HATÁROZAT

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdésében biztosított jogkörömnél fogva, a panaszos által benyújtott panasz tárgyában folytatott eljárás során – figyelemmel az Rtv. 93/A. § (7) bekezdésére, továbbá a Független Rendészeti Panasztestület (továbbiakban: Panasztestület) 18/2012. (I. 31.) számú állásfoglalásának megállapításaira a panasznak a szolgálati fellépés módja tekintetében

helyt adok,

a panaszt minden egyéb tekintetben

elutasítom.

A határozat ellen az Rtv. 93/A. § (9) bekezdése alapján – figyelemmel a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 100. §-ának (1) bekezdése *a*) pontjára és (2) bekezdésére, valamint 109. §-ának (1) bekezdésére – fellebbezésnek helye nincs, annak felülvizsgálata közvetlenül kérhető a bíróságtól.

A keresetlevelet az Országos Rendőr-főkapitányságra – a Fővárosi Törvényszéknek (1539 Budapest, Pf. 632.) címezve – a felülvizsgálni kért határozat közlésétől számított harminc napon belül kell benyújtani, vagy ajánlott küldeményként postára adni, illetve azt a fenti határidőn belül a Fővárosi Törvényszékhez, a közvetlenül is be lehet nyújtani. (A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 330. § (2) bekezdése, 326.§ (7) bekezdése; Ket. 109. § (1) bekezdése).

A határozatot kapják:

- 1) panaszos
- 2) Független Rendészeti Panasztestület
- 3) Csongrád Megyei Rendőr-főkapitányság vezetője
- 4) Irattár

INDOKOLÁS

I.

A panaszos 2011. március 25-én a Panasztestülethez postai úton terjesztette elő panaszát, melyben 2011. március 19-én 01.15 órakor foganatosított rendőri intézkedést sérelmezte.

A panaszos beadványa szerint, 2011. március 19-én 01.15 óra körüli időben Szegeden, a József Attila sugárúton a vele szemben foganatosított rendőri intézkedés során az eljáró rendőrök megalázóan és indokolatlanul durván bántak vele annak ellenére, hogy okot nem adott az intézkedésre.

A Tisza Lajos körútról szabályosan kanyarodott a Felső-Tiszapartra, majd onnan szintén szabályosan egy hotel mögötti utcába. A gépkocsiból látott – magának háttal – egy rendőrautót, amely a panaszos kanyarodását követően utána indult, és nem sokkal később egy kereszteződésében utolérték, és megállították.

Igazoltatták a gépkocsiból kiszálló járőrök, amely során az iratai átadására, valamint a gépkocsiból történő kiszállásra szólították fel. Ennek eleget is kívánt tenni a panaszos, de előbb a gépkocsiban előkereste az iratait, valamint közölte a rendőrökkel, hogy előveszi a láthatósági mellényét, mielőtt kiszáll, a sötét miatt, amihez hozzátette, hónapokkal korábban egy másik intézkedés során kifejezetten felhívták a figyelmét a mellény használatára. A panaszos a szabályokat szerette volna betartani. Ezt az intézkedő járőrök a rendőri intézkedéssel szembeni ellenszegülésnek tekintették, amelynek hangot is adtak, és erőteljes hangnemben kiszállásra szólították fel, amelynek a panaszos önként eleget is tett, de amint kiszállt a gépkocsiból, az egyik rendőr rögtön a hátsó ajtóhoz nyomta és megbilincselte, amely során – annak ellenére, hogy ellenállást nem tanúsított – megcsavarta a kezeit, és a bilincseléssel megszorította a csuklóját.

Ezt követően minősíthetetlen hangnemben át kívánták kutatni a gépkocsiját azzal az indokkal, hogy esetlegesen nincs-e nála „szamuráj kard vagy bárd”. A gépkocsi részletes átvizsgálása során megtalálták a panaszos orvosi táskáját a benne lévő orvosi kellékekkel – így steril tűkkel, és egyéb műszerekkel –, amelyek miatt kérdőre vonták, illetve nem fogadták el azon állítását, miszerint ő állatorvos, és ezen kellékek a munkájának elengedhetetlen eszközei. A panaszos okirattal kívánta igazolni ezen állítását. A panaszos hiába mondta, hogy az Országos Rendőr-főkapitány engedélyével is rendelkezik a gyógyszerekkel kapcsolatban, ennek ellenére továbbfolytatták a megalázó bánásmódot, és az indokolatlan intézkedést. A panaszos megjegyezte, hogy a kérdéses napon nem is volt nála olyan termék, amely tartása engedély köteles, hiszen azokat a rendelőjében tartja az előírt szigorú szabályok megtartásával.

Az intézkedő járőrök az orvosi eszközök feltalálását követően azzal „fenyegetőztek”, hogy lefoglalják a gépkocsit bűncselekmény gyanúja miatt. Majd végül csak lezáratták a panaszossal a gépkocsit, és a városi rendőrkapitányságra előállították.

A panaszos elmondása szerint, a megmotozása után nem hagyták, hogy értesítse védőjét, az előállításánál szóban sértegették, többször elhangzott, hogy „a tanult ember játssza az agyát.”, holott semmi olyat nem tett, ami indokoltá tette volna ezen kijelentéseket.

A panaszos a panasz mellé csatolta az előállításáról szóló igazolást, valamint az orvosi látellelet arra vonatkozóan, hogy az indokolatlan, és megalázó rendőri intézkedés következményeként a bilincselés során csuklóján sérülések keletkeztek.

A panaszos előadta, nem az igazoltatásának jogosságát vitatja, hanem az azt követő indokolatlan és felháborító rendőri viselkedést, egy olyan szituációban, amikor az agresszív fellépésre nem adott senki indokot.

A panaszos 2011. április 20-án kelt panasz-kiegészítése a korábbi beadványához képest új információt nem tartalmazott, csupán a történeteket részletesebben adta elő az alábbiak szerint.

Az intézkedés kezdetén az egyik eljáró rendőr a napszaknak megfelelően köszönt, a nemnek megfelelő megszólítással, de a tisztelgés elmaradása mellett, és közölte a tervezett intézkedés okát és célját közlésével (közúti ellenőrzés).

A panaszost nem figyelmeztették a bilincs alkalmazását megelőzően, hogy kényszerítő eszköz alkalmazása fog következni, ezért is érte váratlanul, amikor a gépkocsiból kiszállva rögtön megbilincselték. A kényszerítő eszköz alkalmazásának okát csak később, az előállító helyiségben közölték, az mindkét rendőr azzal indokolta, hogy nehogy rájuk támadjon a panaszos a kiszállást követően. A panaszosról az előállító helyiségbe kísérés után vették le a bilincset.

Az egyik rendőr megbilincselése után megkérdezte tőle, hogy nem ismerik-e egymást, illetve, hogy nem találkoztak-e már igazoltatás alkalmával. A panaszos utólag visszagondolva úgy nyilatkozott panasz-kiegészítésében, hogy lehet, hogy az intézkedő egyik rendőr hívta fel a figyelmét egy korábbi intézkedés alkalmával a láthatósági mellény használatára. Végül tényként rögzítette, hogy rendőrök célirányosan kezdtek intézkedni vele, mivel visszapillantó tükréből látta, ahogy egy neki háttal álló rendőrségi gépkocsi utána fordul, majd megállásra készíti.

A panaszos előadta, hogy az előállítás okáról, illetőleg az előállító helyiségben történő elhelyezéssel kapcsolatosan a jogairól és kötelezettségeiről szóló tájékoztatót nem kapta meg, vele csak egy igazolást és egy leltári jegyzőkönyvet íratattak alá.

A panaszos előadta, hogy az előállító helyiségben kérték zsebeit ürítse ki, és figyelmeztették, hogy ruházatátvizsgálás fog következni, annak okán, hogy a panaszosnál nincsen-e „támadó fegyver”. A panaszos megemlítette, hogy a „megmotozás” során közmegebotránkozást okozó cselekmény nem történt.

A panaszos megküldte az előállítás időtartamáról kiállított igazolást, valamint egy ambuláns naplót.

A panaszos összefoglalva az alábbiakat kifogásolta:

1. A rendőri intézkedés jogszerűségét és annak részrehajló, célirányos végrehajtását.
2. A rendőrök az intézkedés megkezdése előtt nem tiszteltek.
3. Sérelmezte az előállítás indokoltságát, hosszát és azt, hogy a jogi képviselőt nem tudta értesíteni.
4. A bilincs használatát.
5. A panasztételi jogáról nem tájékoztatták.
6. A rendőrök az intézkedés során durván, kulturálatlanul beszéltek vele.

A Panasztestület vizsgálatának eredményeként megállapította, hogy a vizsgált ügyben az egyes sérelmek – maga az intézkedés (igazoltatás, átvizsgálás), annak részrehajló volta, az előállítás ténye és időtartama, illetve az intézkedés során alkalmazott hangnem – kapcsán alapjogsérelem egyrésztől nem történt, másrésztől az nem volt megállapítható. Sérült ugyanakkor a bilincselés révén a panaszos személyes szabadsághoz és emberi méltósághoz való joga, a szolgálati fellépés nem megfelelő módja és a panasztételről való felvilágosítás, illetve a hozzátartozó és más személy értesíthetőségével összefüggésben a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

II.

Döntésem meghozatala során az alábbi rendőrségi dokumentumok és nyilatkozatok álltak rendelkezésre:

- a panaszos 2011. március 24. kelt panaszbeadványa és 2011. április 20-án kelt panaszkiegészítése;
- a Szegedi Rendőrkapitány Tarjánvárosi Rendőrőrs KMB Csoport 0610/5528/2011/id. számú, 2011. március 19-én kelt jelentése előállítás végrehajtásáról és kényszerítő eszköz alkalmazásáról;
- a Szegedi Rendőrkapitány Közrendvédelmi Osztály alosztályvezető helyettesének (06010/5528/2011.id számú, 2011. március 19-én kelt jelentése);
- a Szegedi Rendőrkapitány Tarjánvárosi Rendőrőrs 06010/10483/2011/id. számú, 2011. május 17-én kelt jelentése;
- a Szegedi Rendőrkapitány Tarjánvárosi Rendőrőrs 06010/10483/2011/id. számú, 2011. május 17-én kelt jelentése;
- Igazolás előállítás tényéről és időtartamáról;
- Nyilatkozat befogadáskor;
- Jegyzőkönyv letéti tárgyakról;
- Szegedi Tudományegyetem Szent-Györgyi Albert Klinikai Központ Traumatológiai Klinika által kiadott, 2011. március 19-én kelt ambuláns kezelőlap;
- a Szegedi Rendőrkapitány Tarjánvárosi Rendőrőrs 2011. március 19-én kelt feljelentése szabálysértési ügyben;
- a Szegedi Rendőrkapitány 06010-105/20-2/2011/p. számú, 2011. április 6-án kelt végzése eljárás felfüggesztéséről;
- a Szegedi Rendőrkapitányság vezetőjének 06010/3336/2011.ált. számú a Szeged város közbiztonságának javításával kapcsolatos rendőri feladatok végrehajtására kiadott intézkedési terv.

A panaszbeadvány és a rendőrség által rendelkezésre bocsátott dokumentumok alapján vizsgálata tárgyává tettem a panaszos közúton történő megállításának jogszerűségét, annak esetlegesen részrehajló voltát, az intézkedés során alkalmazott kényszerítőeszköz, illetve az előállítás jogszerűségét, indokoltságát és arányosságát. Vizsgáltam ezen túlmenően az előállítást érintő egyes körülményeket, így a jogi képviselő értesítésének kérdését, a panasztétel lehetőségeiről való felvilágosítás teljesítését, és az előállítás során alkalmazott rendőri hangnemet.

Megállapítható, hogy a panaszbeadványban, illetve a rendőri jelentésben foglaltak között jelentős ellentmondás van, ezért a Ket. 62. § (1) bekezdés alapján az ellentmondások feloldása érdekében tárgyalás tartása vált szükségessé, melyet a célszerűség szempontjait figyelembe véve az ügy előadója a Szegedi Rendőrkapitányságon fogatosított. A tárgyaláson az intézkedést fogatosító rendőrök megjelentek, azonban az ügyfél a szabályos értesítés ellenére nem jelent meg, magát ki nem mentette, így az ügyben a Ket. 51. § (2) bekezdés alapján a rendelkezésre álló adatok alapján döntöttem.

A panasz részletes vizsgálatakor az alábbiakat állapítottam meg.

1. A panaszos a rendőri intézkedés jogszerűségét és annak részrehajló, célirányos végrehajtását sérelmezte.

1.1. A rendőri intézkedés jogalapját az alábbi törvényhelyek szabályozzák.

Az Rtv. 30. § (1) és (2) bekezdése szerint, *„(1) A rendőrség a bűncselekmény elkövetőjének elfogása és előállítására, vagy a közbiztonságot veszélyeztető cselekmény vagy esemény megelőzése, megakadályozása érdekében a rendőri szerv vezetője által meghatározott nyilvános helyen vagy a közterület kijelölt részén az oda belépőket vagy az ott tartózkodókat igazoltathatja.*

(2) A rendőrség az (1) bekezdésben írt cél elérése érdekében épületet, építményt, helyszínt, csomagot és járművet átvizsgálhat.”

Az Rtv. 29. § (1) bekezdés alapján, *„A rendőr a feladata ellátása során igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani.*

(2) Az igazoltatott köteles a személyazonosító adatait hitelt érdemlően igazolni. A személyazonosságot - a személyazonosító igazolványon túl - minden olyan hatósági igazolvány igazolja, amely tartalmazza a személyazonosításhoz szükséges adatokat. Az igazoltatott kizárólag ezen okmányok egyikének bemutatására kötelezhető. A rendőr más jelen lévő, ismert személyazonosságú személy közlését is elfogadhatja igazolásként.”

Az Rtv. 44. § (1) bekezdés b) pontja értelmében, *„A rendőr az e törvényben és a külön jogszabályban meghatározott közlekedésrendészeti feladatának ellátása során*

b) a közlekedési rendszabályok megtartását, a járműhasználat szabályszerűségét, az okmányokra és a felszerelésekre vonatkozó előírások megtartását, a jármű birtoklásának jogszerűségét, az üzemben tartó, illetőleg a használó személyazonosító adatait, a jármű közlekedésbiztonsági állapotát és adatait a forgalomban és a telephelyen - a jogszabályban meghatározottak alapján – ellenőrizheti.”

Rtv. 29. § (6) bekezdése szerint: *„A rendőr az igazoltatott személy ruházatát, járművét átvizsgálhatja, ha azt a személyazonosság megállapítása, a közrendet, a közbiztonságot fenyegető veszély elhárítása, bűncselekmény vagy szabálysértés elkövetésének gyanúja szükségessé teszi.”*

A rendőri intézkedés kezdeményezésével kapcsolatosan a panaszos és a két r. főtörzsőrmester a történeteket – az alábbiak szerint – ellentétes módon adták elő.

A panaszos által előadottakat az indokolási rész I. pontjában részleteztem. (ld. 2-3. oldal)

A panaszos elmondásával szemben a rendőrségi dokumentumok arról adtak számot, hogy a panaszost közlekedésrendészeti intézkedés alá vonták, mivel szolgálatuk teljesítése során arra lettek figyelmesek, hogy a panaszos a rendőrségi gépjármű észlelése után hirtelen lekanyarodik egy utcába. Megállítása után igazoltatták, amelynek a panaszos eleget is tett – a panaszos előadásával megegyezően – ugyanakkor vezetői engedélyét és a gépkocsi forgalmi engedélyét nem adta át, illetőleg közölte velük „bezzeg a nagydarab cigányokat nem merik igazoltatni”. A rendőrök a panaszost felkérték, hogy szálljon ki a gépkocsiból ruházat-, jármű- és csomagátvizsgálás céljából, amely felhívásnak a panaszos nem volt hajlandó eleget tenni, bezárkózott a gépkocsiba és azt közölte a rendőrökkel, hogy nem száll ki onnan, mivel a gépkocsija a saját tulajdona és annak belseje pedig magánterület. Többször megkérték, hogy tegyen eleget kérésüknek, azonban ő csak az ablakon keresztül volt hajlandó kommunikálni. Tájékoztatták, amennyiben továbbfolytatja az ellenszegülő magatartást, előállítják, illetve szükség esetén testi kényszert és bilincset fognak alkalmazni. A panaszos ennek ellenére sem tett eleget a rendőri felszólításnak, ezért a lehúzott ablakon benyúlva kísérelték meg a lezárt kocsiját kinyitni. Ennek hatására a panaszos – vélhetően ekkor tudatosult benne az, hogy az eljáró rendőrök a megkezdett intézkedést befejezik – önként kinyitotta a gépkocsi ajtaját. Amikor a panaszos kiszállt az egyik járőr ismét közölte az előállítás tényét, illetve felszólította, hogy forduljon meg, mert meg fogja bilincselni, valamint szükség esetén testi kényszert fog alkalmazni. A panaszos a felszólításnak nem tett eleget, a rendőri intézkedés

alól ki kívánta vonni magát oly módon, hogy közölte, őt nincsen joguk bevinni, és ő nem fog a rendőrökkel menni. Ekkor a panaszos kezeit – a tanult módon hátrafelé – az egyik r. főtörzsőrmester megbilincselte. Ezután a panaszos jelenlétében a gépkocsi utas- és csomagterét átvizsgálták. A panaszos vezetői engedélye és a gépkocsi forgalmi engedélye az átvizsgálás során előkerült. A panaszoszt a városi rendőrkapitányságra szállították, ahol feljelentették jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség miatt.

A rendőrök a meghallgatásukkor a fentiekkel megegyezően mondták el a történeteket, illetve azzal egészítették ki, hogy a kérdéses napon a Szegedi Rendőrkapitányság vezetőjének utasítására fokozott ellenőrzés volt elrendelve, melynek többek között az volt a célja, hogy Szeged város éjszakáinak biztonságával kapcsolatos rendőri feladatokat is lássák el.

A rendőrök a „Jelentés előállítás végrehajtásáról kényszerítő eszköz alkalmazásáról” nyomtatványon az intézkedés okaként az Rtv. 29. § (1) bekezdés első fordulataát rögzítették, illetve a rendőri jelentésükben az Rtv. 44. § (1) bekezdése alapján közúti ellenőrzésre hivatkoztak, amely okot és célt – a panaszos állítása szerint is – közöltek a panaszossal. Megállapítható, hogy az intézkedés jogalapja szempontjából mindkét jogszabályi hivatkozás megalapozta a panaszossal szembeni intézkedés kezdeményezését, illetve az előállításról szóló jelentésben történő pontatlan hivatkozás az intézkedés jogszerűségét nem befolyásolta.

Az eljáró rendőrök jelentései szerint a panaszossal szembeni intézkedést megelőzően arra figyeltek fel, hogy a panaszos a rendőrségi gépkocsi megpillantása után hirtelen lekanyarodik egy utcába, amely körülményt a panaszos sem cáfolta. Megítélésem szerint az éjjeli órákban foganatosított intézkedést megelőző panaszosi magatartás, miszerint egy mellékutcába fordult le a rendőrségi gépkocsi láttán – még akkor is, ha úti célja miatt történt ez –, felvethette az eljáró rendőrökben azt a gyanút, hogy a panaszos egy rendőri intézkedést szeretne elkerülni.

A panaszos és járműve helyszínen történt átvizsgálásával kapcsolatosan a következők állapíthatók meg. A rendőri jelentés szerint, az átvizsgálás jogalapja a fent említett Rtv. 29. § (6) bekezdése alapján történő jármű- és ruházatátvizsgálás azért is volt fontos, mert önmagában a személyi igazolvány nem elégséges a gépjármű szabályszerű vezetéséhez, ezért pedig a vezetői engedély hiánya felvethette a szabálysértés alapos gyanúját, míg a forgalmi engedély hiánya akár a bűncselekmény gyanúját is. Márpedig ezen okiratok – rendőri és panaszosi egybehangzó állítás szerint – csak az átvizsgálás során került elő.

Figyelemmel a hivatkozott rendelkezésekre a panaszos ezen sérelmét elutasítom.

1.2. A panaszos beadványában a vele szemben foganatosított intézkedés részrehajló voltára is utalt.

Az Rtv. 13. § (2) bekezdés alapján, „A rendőr köteles a törvény rendelkezésének megfelelően, részrehajlás nélkül intézkedni.”

A panaszos állítása szerint, az egyik rendőr megbilincselése után megkérdezte tőle, hogy találkoztak-e egymással már korábban. A panasz-kiegészítésben szintén a diszkriminatív jellegre mutat az a panaszosi állítás, miszerint a rendőrök közölték vele, panaszával bárhova fordulhat, de ők különösen a „RomaPage” szervezetet ajánlják.

A törvény előtti egyenlőség alkotmányos követelményére tekintettel a rendőri intézkedés törvényi feltételeinek megvalósulása esetén a rendőr az érintett személyére tekintet nélkül – bárkivel szemben – köteles eljárni. A rendőri intézkedés során fajra, nemre, vallásra, politikai meggyőződésre tekintettel különbséget tenni nem szabad, e minőség a rendőri intézkedés megtételének vagy elmulasztásának alapja nem lehet.

Diszkriminációról akkor lehet beszélni, ha egy személyt vagy emberek csoportját más azonos helyzetben lévőkkel összehasonlítva kezelnek hátrányos módon, mégpedig úgy, hogy ennek nincsenek tárgyyszerű és jogos, igazolható indokai.

Az intézkedő rendőrök elsődleges jelentése és a szabálysértési feljelentés nem tartalmaz olyan körülményt, illetve megjegyzést, amely a panaszossal szembeni részrehajló fellépésre utalna. Az intézkedő rendőrök 2011. május 15-én kelt jelentései pedig kifejezetten kizárták a rendőri eljárás elfogult voltát. Mindkét r. törzsőrmester úgy fogalmazott, hogy nem emlékeznek arra, hogy korábban a panaszossal szemben foganatosítottak volna intézkedést, és arra a Robotzsaru Neo rendszerben sem volt adat, sem úgy, hogy igazoltatták, feljelentették, helyszíni bírságolták vagy előállították volna.

A tárgyaláson mindkét rendőr egybehangzóan állította, hogy a „RomaPage” szervezetet nem ajánlották fel a panaszosnak, erről szó sem esett.

A fentiek alapján megállapítható, hogy a rendőrök részéről részrehajló intézkedés nem volt megállapítható, ezért panaszos ezen sérelmét elutasítom.

2. *A panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök az intézkedés megkezdése előtt nem tisztelegtek.*

A szolgálati fellépés módját az Rtv. 20. § (2) és (3) bekezdése szabályozza.

A fenti jogszabály alapján „A rendőr az intézkedés megkezdése előtt - ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor - köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Az V. és VI. fejezetben foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően a rendőr köteles az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az e törvény szerinti panasz lehetőségéről.

(3) *A rendőr köteles - ha az a rendőri intézkedés eredményességét nem veszélyezteti - intézkedése megkezdése előtt szolgálati igazolványát vagy azonosító jelvényét felmutatni. Ha a rendőr szolgálati igazolványának vagy azonosító jelvényének felmutatása az intézkedés megkezdése előtt veszélyeztetné az intézkedés eredményességét, úgy azt az intézkedés befejezésekor köteles felmutatni.”*

A Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 62/2007.(XII.23.) IRM rendelet (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 4. § (1) és (4) bekezdés alapján, „A rendőr az intézkedést - ha az a rendőri intézkedés eredményességét nem veszélyezteti - a napszaknak megfelelő köszönéssel, az intézkedés alá vont nemének, életkorának megfelelő megszólítással, ha egyenruhát visel tisztelgéssel, és a tervezett intézkedés megjelölése és célja, valamint neve és azonosító száma közlésével kezdi meg. Az intézkedő rendőr az intézkedés megkezdése előtt - ha az a rendőri intézkedés eredményességét nem veszélyezteti - szolgálati igazolványát vagy azonosító jelvényét is felmutatja.

(4) *A rendőri intézkedés közben körültekintően kell eljárni. A rendőrnek arra kell törekednie, hogy megelőzze, hogy megtámadják, lefegyverezzék, figyelmét a szolgálati tevékenységtől elvonják, vagy lekötöttségét jogellenes cselekmény elkövetésére használják fel.”*

Az intézkedés megkezdése előtti szolgálati fellépésre vonatkozó szabályok vizsgálatakor az alábbiakat állapítottam meg.

A panaszos előadása szerint az intézkedést kezdeményező rendőr a napszaknak és a nemnek megfelelő köszönéssel illetve megszólítással, de a tisztelgés elmaradása mellett közölte vele az intézkedés okát és célját. A panaszos azt is megjegyezte, hogy az előállító helyiségben, amikor megkérte a rendőröket, hogy azonosítsák magukat, akkor azt a választ kapta, ott csak ők kérdezhetnek.

A fent idézett jogszabályhelyek tehát kötelezettségként írják elő az eljáró rendőrök részére többek között az önmaguk azonosítását – így nevük közlését – és egyenruha viselése esetén a tisztelgést is. Ezen kötelezettségeknek az intézkedés kezdetekor vagy – amennyiben az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti – azt követően kell eleget tenni.

Az intézkedő rendőrök jelentés kiegészítései azt tartalmazták ezzel kapcsolatban, hogy az intézkedés kezdetén nem mutatkoztak be, mivel egyenruhájuk hitelt érdemlően igazolta azt, hogy ők rendőrök, tekintve, hogy azon az előírásoknak megfelelően a jelvéyszámuk, a hímzett nevük, a rendfokozatuk és az állományjelzőjük is rajta volt, mindemellett sapkát is viseltek. A panaszos megállítása után az eljáró rendőrök a napszaknak megfelelően köszöntek, majd közölték, hogy közlekedésbiztonsági ellenőrzést fogok végrehajtani, ezért felszólították a személyi igazolvány, a vezetői engedély, valamint a gépjármű okmányainak átadására.

A tárgyaláson a rendőrök a jelentésüket azzal egészítették ki, hogy az intézkedés alá vont személy az intézkedés megkezdésekor csak résnyire húzta le az autó ablakát, és azonnal verbálisan támadásba kezdett. Ilyen körülmények között az Rtv. 20. §-ban foglaltak végrehajtása nyilvánvalóan akadályozta volna az intézkedés eredményes befejezését.

Maguk a rendőrök tehát elismerték azt, hogy nevüket nem közölték a panaszossal és nem tisztelegtek, mely miatt a Panasztestület a fentiek alapján a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő jogának megsértését megállapította ugyan, azonban a sérelmet csekély fokúnak ítélte meg.

Tekintettel arra, hogy a rendőrök a mulasztást elismerték, – a Panasztestülettel egyetértve – a panasznak a szolgálati fellépés módjának tekintetében helyt adok.

3. A panaszos sérelmezte az előállítás indokoltságát, hosszát és azt, hogy a jogi képviselőjét nem tudta értesíteni.

3.1. Az előállítás indokoltsága vizsgálatakor az alábbiak kerültek megállapításra.

A rendőrségi dokumentumokban az intézkedő rendőrök a panaszos előállítása indokaként a Rtv. 33. § (2) bekezdése f) pontjának jelölték meg, mely szerint, „A rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki a szabálysértést az abbahagyásra irányuló felszólítás után is folytatja, illetőleg akivel szemben az eljárás azonnal lefolytatható, továbbá akitől tárgyi bizonyítási eszközt kell megszerezni, vagy elkobzás alá eső dolgot kell visszatartani;”

Az egyes szabálysértésekről szóló 218/1999. (XII. 28.) Korm. rendelet (továbbiakban. Korm. r.) 40/A. § (1) és (2) bekezdésbe szerint, „Aki a rendvédelmi szerv hivatásos állományú tagja jogszerű intézkedésének nem engedelmeskedik, ötvenezer forintig terjedő pénzbírással sújtható.

(2) Az (1) bekezdésben meghatározott szabálysértés miatt az eljárás a rendőrség hatáskörébe tartozik.”

Az Rtv. 19. § (1)-(2) bekezdésére emlékeztetni, mely szerint: „(1) A jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek - ha törvény vagy nemzetközi megállapodás másként nem rendelkezik - mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmeskedni. A rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható. (2) A rendőr jogszerű intézkedésének való ellenszegülés esetén az e törvényben meghatározott intézkedések és kényszerítő eszközök alkalmazhatók.”

A panaszbeadvány szerint a panaszos az intézkedés kezdetén eleget téve a rendőri felszólításnak átadta személyi igazolványát, majd mikor felszólították, hogy szálljon ki a gépkocsiból, megkérte őket várjanak addig, amíg többi iratát és láthatósági mellényét előveszi. A rendőrök azonban ezt a magatartást a rendőri intézkedéssel szembeni ellenszegülésnek értékelték, és amikor a panaszos önként kiszállt a gépkocsiból azonnal megbilincseltek.

Ugyanakkor a rendőrségi iratok, így az intézkedés napján készült rendőri jelentés és a szabálysértési feljelentés és a tárgyaláson elhangzottak is ennek ellenkezőjéről számolt be, nevezetesen pedig arról, hogy miután megkérték, hogy átvizsgálás céljából szálljon ki gépjárműből, a panaszos bezárkózott oda, kijelentve azt, hogy gépkocsija magántulajdon, illetve annak belső területe magánterület. A rendőrök többször felszólították, hogy hagyjon fel ellenszegülő magatartásával és tegyen eleget kérésüknek, eredménytelenül. Az iratok említést nem tesznek arról, hogy a panaszos „időt kért” volna.

Tehát addig, amíg a panaszos arról számolt be, hogy ő értetlenül állt azon rendőri kijelentés előtt, miszerint magatartása rendőri intézkedéssel szembeni ellenszegülésnek minősül, amire önként ki is szállt a gépkocsiból, addig ezzel szöges ellentétben a rendőrség szerint a panaszos nem tett eleget a rendőri kéréseknek, sőt tovább folytatta ellenszegülését azzal, hogy bezárkózott a gépkocsijába, és csak azt követően szállt ki önként onnan, miután a rendőrök megkísérelték az ablakon keresztül kinyitni a gépkocsi ajtaját. Az eljáró rendőrök jelentései szerint a panaszos ellenszegülése a következő reakciókban nyilvánult meg: vezetői és forgalmi engedélyét nem adta át (az csak később az átvizsgálás során került elő), bezárkózott a gépkocsiba, onnan csak azután szállt ki, hogy megkísérelték a járőrök kinyitni az ajtót, illetve a csomagtartót sem volt hajlandó kinyitni.

A panaszossal szemben még az intézkedés napján jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség szabályszegés miatt az intézkedő rendőrök feljelentéssel éltek.

Itt szükséges rögzíteni az érintett előállítási okkal összefüggésben azt, hogy nem tartozik ezen eljárás hatáskörébe a szabálysértési felelősség vizsgálata.

Tényként rögzítendő – a tapasztalt ellentmondások mellett – az, hogy a panaszos személyi igazolványával együtt nem adta át vezetői engedélyét, valamint a gépkocsija forgalmi engedélyét a rendőröknek, és az első rendőri felszólításra nem szállt ki a gépkocsiból, hiszen maga is állítja, kérte a rendőröket várjanak, amint szintén az is, hogy a rendőrök közölték vele a szabálysértés tényét.

Az Rtv. 33. §-a (2) bekezdésében szereplő előállítási okok ugyan mintegy „lehetőségként” szolgálnak a rendőr számára, azaz adott esetben az intézkedő rendőr mérlegelési jogkörébe tartozik annak eldöntése, hogy valóban feltétlenül szükséges-e annak alkalmazása.

Az eset összes körülményeit figyelembe véve megállapítható, hogy az előállítás arányos volt, a vizsgált esetben intézkedő rendőrök indokoltan és az arányosság követelményének szem előtt tartásával döntöttek a panaszos előállítása mellett, ezért a panaszt elutasítom.

3.2. A panaszos előállításának időtartama vizsgálatakor az alábbiak kerültek megállapításra.

Az Rtv. 33. §-ának (3) bekezdése tartalmazza az előállítás időtartamára vonatkozó rendelkezéseket. Ennek értelmében *„a személyi szabadság csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozható. Ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal, 4 órával meghosszabbíthatja, amennyiben ez indokolt és az előállítás célja még nem valósult meg. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.”*

A rendőri jelentés szerint a panaszossal szembeni intézkedés 01 óra 10 perckor kezdődött meg, illetőleg az előállításról szóló igazolás szerint maga az előállítás 01 óra 15 perctől 03 óra 05 percig tartott, azaz 01 óra 55 percet vett igénybe. A panaszossal a rendőrségre történő beszállításáig, azaz 01 óra 25 percig alkalmaztak bilincset. A bilincs levétele után a panaszos jelezte, hogy csuklója fáj, ezért átszállították a Szegedi Tudományegyetem Szent-Györgyi Albert Klinikai Központ Traumatológiai Klinika ügyeletére, ahol az ambuláns kezelőlap szerint a panaszost 02 óra 24 perckor vették fel, illetve az ügyeletes orvos rendőrkapitányság számára kiállított igazolása szerint a panaszost 02 óra 24 perckor szállították be a klinikára. A rendőrségi dokumentumok szerint a panaszost a

klinikáról 02 óra 45 perckor szállították vissza a rendőrségre, ahol befejezték az írásos tevékenységet és a panaszost 03 óra 05 perckor szabadon bocsátották. Az ügyben jelentést készített alosztályvezető-helyettes nem tartotta szükségesnek a panaszos meghallgatását, illetőleg az intézkedő rendőrök arról adtak számot, a panaszost előállító helyiségben nem helyezték el, ő végig a leíróban tartózkodott az eljáró rendőrökkel. Az iratok tanúsága szerint a panaszost az előállítás során továbbá nyilatkoztatták több kérdésben (betegségei, sérülései, legutolsó étkezés, hozzátartozó értesítése stb.), tájékoztatták szóban az előállító helyiségben történő elhelyezéssel, illetve ott tartózkodással kapcsolatos jogokról és kötelezettségekről.

A fentiek alapján megállapítható, hogy a panaszos előállítása során a rendőrség szem előtt tartotta az Rtv. azon kitételét, mely szerint „a személyi szabadság csak a szükséges ideig” korlátozható, ezért nem volt aránytalanul hosszú a panaszos előállításának időtartama, így a panaszt e tekintetben elutasítom.

3.3. A panaszos kifogásolta, hogy nem volt módja az intézkedés során jogi képviselőjét értesíteni.

Az Rtv. 18. § (1) bekezdése szerint, *”A fogvatartott részére biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy egy hozzátartozóját vagy más személyt értesítsen, feltéve, hogy ez nem veszélyezteti az intézkedés célját. Ha a fogvatartott nincs abban a helyzetben, hogy e jogával élhessen, az értesítési kötelezettség a rendőrséget terheli. Ha a fogvatartott fiatalkorú vagy gondnokság alá helyezett, haladéktalanul értesíteni kell törvényes képviselőjét vagy gondnokát.”*

A panaszos elmondása szerint, a rendőrök az előállítás során arról próbálták meggyőzni, hogy csak valamely hozzátartozóját értesítheti. A panaszos azonban idős édesanyját és feleségét, aki másfél hónapos kislányukkal tartózkodott otthon, nem kívánta felzaklatni az éjszaka közepén.

A rendőri jelentés szerint a panaszos úgy nyilatkozott, hogy hozzátartozóját vagy más személyt nem kívánja értesíteni. A „nyilatkozat befogadásakor az elfogott, előállított, elővezetett személy részéről” elnevezésű okiraton a „hozzátartozó értesítése” címszó alatt valóban az szerepel, hogy az előállításról nem kívánt a panaszos értesíteni senkit.

A rendőri jelentésből nem állapítható meg, hogy a panaszos jogi képviselőjének kiértesítését kérte –e. A tárgyaláson a rendőrök egyértelműen és egybehangzóan állították, hogy nevezett a jogi képviselőjének értesítését nem kérte, melyet a panaszos fent említett rendőrségi dokumentáción található nyilatkozata is alátámaszt, ezért a Panasztestülettel ellentétben a panaszt e tekintetben elutasítom.

4. A panaszos a bilincs használatát is sérelmezte.

A bilincselést az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat az alábbiak szerint szabályozza.

Az Rtv. 17. § (1) bekezdés szerint, *„A rendőrség a feladatának ellátása során a testi épséghez, a személyes szabadsághoz, a magánlakás, a magántitok és a levéltitok sérthetlenségéhez, a személyes adatokhoz, valamint a tulajdonhoz fűződő jogokat a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja.”*

Az Rtv. 19. § (1) bekezdés alapján, *„A jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek - ha törvény vagy nemzetközi megállapodás másként nem rendelkezik - mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmeskedni. A rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható.*

(2) A rendőr jogszerű intézkedésének való ellenszegülés esetén az e törvényben meghatározott intézkedések és kényszerítő eszközök alkalmazhatók.”

Az Rtv. 47. § -a értelmében, „A rendőr - intézkedése során - az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy a cselekvés abbahagyására kényszerítést (testi kényszert) alkalmazhat.”

Az Rtv. 48. § d) pontja szerint, „A rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy ellenszegülésének megtörésére.”

A Szolgálati Szabályzat 60. § (1) bekezdés d) pontja alapján, „Bilincs alkalmazása különösen azzal szemben indokolt: akinek a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülése testi kényszerrel nem törhető meg.”

(4) bekezdés b) pontja szerint, „A bilincselés módjai: kezek előre, illetve hátra bilincselése.”

A Szolgálati Szabályzat 57. § (2) bekezdés szerint, „A rendőr a kényszerítő eszköz alkalmazása során a testi épséghez fűződő jogokat köteles tiszteletben tartani, és a testi épséget csak a legszükségesebb mértékben veszélyeztetheti.”

A Szolgálati Szabályzat 58. § (2) bekezdése alapján, „A kényszerítő eszközök alkalmazása során ellenszegülésnek kell tekinteni azt a célzatos, fizikai erő kifejtéssel járó tevékenységet, amely a rendőrt jogszerű intézkedésének megkezdésében, folytatásában vagy befejezésében akadályozza, így különösen, ha valaki élet, testi épség elleni fenyegetéssel vagy fizikai erőszakkal akadályozza, hogy a rendőr valahová belépjen, valahol tartózkodjon, valahonnan távozzon, valakit személyes szabadságában korlátozzon, illetőleg valakivel szemben intézkedést foganatosítson.”

A panaszos beadványában előadta, hogy azután, hogy ő a rendőri felszólításra önként kiszállt gépkocsijából, azonnal, minden megelőző felszólítást nélkülözve gépkocsijára forgatták, és kezeit hátrafelé megcsavarva megbilincselték.

A rendőri jelentés szerint, miután a panaszos önként kiszállt a gépkocsijából, közölték az előállításának tényét, és kérték forduljon meg, mert meg fogják bilincselni, illetve amennyiben szükséges testi kényszert fognak alkalmazni. A panaszos továbbra is ki akarta vonni magát az intézkedés alól, és úgy reagált, hogy őt nem vihetik sehová, ahhoz nincsen joguk. A panaszost a rendőrök az ellenszegülés megtörésére, testi kényszer alkalmazva, hátra helyzetben megbilincselték, amely során végig ellenállást tanúsított.

A rendőrök a jelentésükben, valamint a tárgyaláson történt meghallgatásukkor is előadták, hogy a panaszos már az intézkedés megkezdésekor is ellenszegült, hiszen a gépkocsiból nem kívánt kiszállni, melynek hangot is adott. A gépkocsi központi zárának bekapcsolásával tevélegesen is kimutatta szándékát, majd mikor látta, hogy a rendőrök többszöri felszólítást követően az intézkedést eredményesen be fogják fejezni, a gépkocsiból önként kiszállt, melyet követően a rendőrök kényszerintézkedést alkalmaztak vele szemben. A rendőri intézkedésnek ekkor is ellenszegült, megfeszítette magát, mely miatt mindkét rendőr közreműködése szükséges volt ahhoz, hogy a bilincselést eredményesen be tudják fejezni.

Megállapítható továbbá, hogy a bilincselés egy preventív célú intézkedés, mely minden esetben az Rtv. 48. §-ban foglalt cselekmények megelőzésére szolgál, ezért a fenti okok miatt a bilincs alkalmazása indokolt, jogszerű és szakszerű volt, mely miatt a panaszt e tekintetben a Panasztestület döntésével ellentétben elutasítom.

5. A panaszos sérelmezte, hogy a panasztételi jogáról nem tájékoztatták.

Az Rtv. 20. § (2) bekezdés alapján, „A rendőr az intézkedés megkezdése előtt - ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor - köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Az V. és VI. fejezetben foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően a rendőr

köteles az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az e törvény szerinti panasz lehetőségéről.

A panaszos állítása szerint az intézkedést követően a jogi képviselőjétől értesült a jogorvoslati lehetőségeiről, többek között a Panasztestülethez fordulás lehetőségéről, illetve az intézkedő rendőrök annyit közöltek vele, bárhova fordulhat, de ők különösen a „RomaPage” szervezetet ajánlják neki. Hozzá tették azt is, hogy az ügyész nem foglalkozik komolyan az ilyen jellegű panaszokkal, illetve, hogy olyan éjjeli órán az ügyeletes előljárója nem fog megjelenni a rendőrségen, hogy a panaszost meghallgassa, valamint elmondták, hogy fordulhat a rendőrkapitányság vezetőjéhez is, de ne felejtse el, tanúja nincs a történeteknek, rajta kívül csak a két rendőr volt a helyszínen.

A panaszos előadását az alosztályvezető intézkedés napján kelt jelentése oly módon cáfolta, hogy rögzítette a kényszerítő eszköz jogszerűsége és szakszerűsége vizsgálata során, hogy a panaszos jogorvoslati jogaira vonatkozó tájékoztatást az Rtv. 92-93. § alapján megkapta. Az intézkedéssel és kényszerítőeszköz alkalmazással szemben a panaszosnak volt is panasza.

Az intézkedő rendőrök jelentés kiegészítései szerint, ahogy az alosztályvezető is utalt rá, a panaszos panaszát nem terjesztette elő helyben. Az intézkedő rendőrök úgy nyilatkoztak, azért nem kívánta a rendőrségen előterjeszteni a panaszt, mert megítélése szerint a rendőrökkel szemben elfogultak. Ezért tájékoztatták arról, hogy az igazolás egyik példányát megkapja, melyeken több szervezet is fel van sorolva, ahol a panaszát megteheti.

A tárgyaláson a rendőrök elmondták, hogy nem csak az írásos tájékoztatót kapta meg a panaszos, hanem szóban is tájékoztatták a panaszjogi lehetőségekről.

Megállapítható, hogy a rendőrök a panasztételi jogról a panaszost tájékoztatták, így a panaszt e tekintetben a Panasztestülettel ellentétben elutasítom.

6. A panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök az intézkedés során durván, kulturálatlanul beszéltek vele.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése értelmében, *„A rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyónbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.”*

Az Rtv. 15. § (1) bekezdés alapján, *„A rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával.”*

A panaszos elmondása szerint, a rendőrök az intézkedés során többször felszólították a panaszost, hogy „ne okoskodjon”, illetve fenyegetőleg és elfogadhatatlan módon beszéltek vele.

Az intézkedő rendőrökkel – mint a közhatalmi funkciót ellátó szerv tagjaival – szemben minden esetben elvárható az udvarias és kulturált fellépés.

A fenti jogszabályhely olyan kötelezettséget ró a rendőrségre, miszerint az intézkedő rendőröknek a fennálló pozitív, tehát alapjogvédelmi kötelezettségen túl, tartózkodniuk kell minden olyan magatartástól és cselekménytől, mely indokolatlan, szükségtelen vagy akár túlzott jogsérelmet okoz az intézkedés alá vont állampolgárok alapvető jogaiban, így különösen emberi méltóságukban.

Az intézkedő rendőrök jelentései, illetve a tárgyaláson elhangzottja alapján megállapítható, hogy a rendőrök tagadták azt a körülményt, hogy a panaszossal kulturálatlanul beszéltek. Elmondták továbbá, hogy mivel az előállítás során már nem volt ellenszegülő, ezért több alkalommal kikísérték dohányozni, illetve az előállító helyiségben sem helyezték el.

A panaszt e tekintetben elutasítom.

IV.

A Panasztestület véleménye szerint, az előállítás során sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő joga akkor, amikor kérése ellenére sem értesítették a jogi képviselőjét.

A Panasztestület álláspontjával nem értek egyet, melynek indokolását a II. rész 3. pontjában részleteztem.

A Panasztestület megállapította, hogy jogszerűtlenül került sor a panaszos megbilincselésére, ami által sérült személyi szabadsága és az emberi méltósághoz való joga, amely jogkorlátozást felerősít azon tény, hogy a panaszost hátra helyzetbe bilincseltek, ami nyilvánvalóan további hátrányokozással járt a panaszosnál.

A Panasztestület álláspontjával szemben a döntésem indokolását a II. 5. pontjában részleteztem.

Az intézkedést végrehajtó rendőrök jelentéseit alapul véve a Panasztestület nem fogadta el a panaszjogról való kioktatást a jogszabályi előírásoknak megfelelőnek, még akkor sem, ha az előállítás tényéről és időtartalmáról kiállított igazolás valóban tartalmazza – más szervezetek mellett – a Panasztestület elérhetőségét. A Panasztestület ezért megállapította, hogy sérült ezáltal a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

A Panasztestület álláspontjával nem értek egyet, melynek indokolását a II. 6. pontjában részleteztem.

Mindezek alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határoztam.

Hatásköröm és illetékességem az Rtv. 92. § (1) bekezdése, illetve a 93/A. § (6) és (7) bekezdésein alapul.

Határozatom az alábbi jogszabályokon alapul:

- a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 330. § (2) és 326. § (7) bekezdése;
- a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 100. § (1) bekezdése, 109. § (1) és (3) bekezdései, 62. § (1) bek., 51. § (2) bek.,
- a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 93. § (1) bek. 13. § (2) bek., 92. § (1) bek., 93/A. § (6), (7) és (9) bekezdései, 20. § (2) és (3) bek., 33. § (2) bek. f) pontja és (3) bek., , 29. § (1) és (6) bek., 30. § (1) és (2) bek., 44. § (1) bek. b) pontja, 2. § (1) bek., 33. § (4) bek., 19. § (1) és (2) bek., 18. § (1) bek., 17. § (1) bek., 47. § , 48.§ d) pontja, 2. § (1) bek.,

- Szolgálati Szabályzat 4. § (1) és (4) bek., 57. § (2) bek., 58. § (2) bek.,
- Korm. R. 40/A. § (1) és (2) bek.,

Budapest, 2012. május „ „

**Dr. Hatala József r. altábornagy
országos rendőrfőkapitány**